

Amerika potrebuje 50,000 bojnih letal, pravi Roosevelt

Angleški letalci sestrelili čez sto nemških bombnikov. Belgijške čete uspešno odbijajo naskoke na utrdbe pri Liegu, katere oblegajo nemške kolone. Letalska ofenziva omogočila francoski protinapad na nacijske postojanke na južni strani Sedana. Koncentracija nemških divizij ob švicarski meji

WASHINGTON, D. C., 12. maja. — Predsednik Roosevelt je v svoji poslanici, katero je osebno oddal na skupni seji obenamn, pozval kongres, naj dobi \$182,000,000 za ojačanje ameriške oborožene sile. Ameriški zgradil 50,000 bojnih letal, da se začeti pri možnosti napada. V svoji poslanici je kazil, da celo mesta v sredini Amerike — St. Louis, Kansas City in Omaha — so lahko napadena.

BUDIMPESTA, OGRSKA, 17. maja. — Nemčija pošilja moštve in mehanizirane divizije v bližini slovaško-ogrskih meje, se prisostvovali iz Bratislave, glavnega mesta Slovakinje. Na vojnem letališčih pri Dunaju in v Slovakinji se nahaja na stotine nemških bojnih letal. V koncen-

traciji nemške oborožene sile so vidijo možnost Hitlerjevega napada na Rumunijo, da nemška vojna mašina dobi rumunsko olje, ki ga potrebuje za svoje vojne operacije.

PARIZ, 17. maja. — Glavno francosko mesto je bilo sinoči ostavljeno pod militariščno kontrolo. Vrhovno poveljstvo je imelo priznalo, da so nemške silne prodriče več milijon daleč na francosko ozemlje. Akcija poteka, da je kontrola Pariza prešla v roke vojaških avtoritet.

LONDON, 17. maja. — Angleške čete so vrgle Nemce po srčnih bitkah na vzhodni strani Louvina, Belgija, nazaj. Vrčevnice so se vrstile ves dan na ulicah tega mesta.

London, 16. maja. — Vrhovno poveljstvo je naznano, da so angleški letalci uničili najmanj 124 nemških bombnikov, od kar je pričela nacijska ofenziva na zapadni fronti v Belgiji. Nadaljnji 24 nemških bombnikov so razbili krogle iz topniških baterij. Angleška letalska ofenziva je omogočila francoskim četam protinapad na nemške pozicije na južni strani Sedana in nacijsi so se moralni umakniti. Poročilo dostavlja, da Nemci pričeli zdaj naskakovati francoske postojanke na severni strani Sedana.

Belgijski komunikate se glasijo, da belgijske čete še vedno drže utrdbo pri Liegu in uspešno odbijajo nemške naskoke, ki trajo že od zadnje sobote. Utrdbe oblega močna nemška arsma. Belgijci so pogradi v zrak več zelenčinskih mostov in s tem ustavili prodiranje Hitlerjevih let.

Mornarični minister je naznani, da je bil britski rušilec Valentine poškodovan, ko so ga nemški letalci napadli z bombami v bližini holandskega obrežja. On je zanikal poročilo iz Berlina, da so Nemci potopili tri britiske bojne ladje v zadnjih dneh. Dejal je, da je bila samo ena angleška podmornica potopljena.

Simsa, Indija, 16. maja. — Zmerni politični elementje priporočajo politično premirje v Indiji zaradi kritične situacije, ki je nastala z raztegnitvijo vojne v Evropi. Prominentni politični voditelji so že izdali proglas s pozivom glede formiranja koalicijskih viad v provincah.

Bazel, Švica, 16. maja. — Nemškim motornim divizijam, ki so zbrane v bližini švicarske meje, je včeraj pridružila artillerija. Divizije se nahajajo na nemški strani Rena od Bazla. Velika oborožena sila je koncentrirana tudi pri Schaffhausenu in pripravljena na pohod.

Francoske čete prihajajo v bližino švicarske meje, Švica je pri zahtevi, da vseindijski kon-

PROSVETA

GLASILO SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOTE

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.
Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

CHICAGO, ILL., PETEK, 17. MAJA (MAY 17), 1940

Subscription \$6.00 Yearly

STEV.—NUMBER 98

Entered as second-class matter January 14, 1923, at the post-office

at Chicago, Illinois, under the Act of Congress of March 3, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1108, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Uredniški in upravni prostor:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.

Telephone, Rockwell 4904

PROSVETA

THE ENLIGHTENMENT

GLASILLO IN LASTNINA SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOVIN

Organ of and published by the Slovens National Benefit Society

Narodna za Zdravje delava (Jerom Chicago) in Kanado \$2.00 na leto, \$3.00 za pol leta, \$1.50 za četrt leta; in Chicago in Cincin \$1.50 na celo leto, \$1.25 za pol leta; in Londonovo \$5.00.

Subscription rates: for the United States (except Chicago) and Canada \$6.00 per year, Chicago and Cincin \$7.50 per year, foreign countries \$8.00 per year.

Cena oglašev po dosegovem. Hokusapij dopisov in zanesljivih člankov se ne vrnejo. Hokusapij literarne vzdolice (črtice, pesmi, drame, posmji itd.) se vrnejo poklicatelju le v službo, je priklik politično.

Advertising rates on agreement—Manuscripts of communications and unsolicited articles will be returned. Other manuscripts, such as stories, plays, poems, etc., will be returned to sender only when accompanied by self-addressed and stamped envelope.

Novac na vse, kar ima stik z Novim PROSVETA

2857-59 So. Lawndale Ave., Chicago, Illinois

MEMBER OF THE FEDERATED PRESS

Datum v oklepaju na primer (May 21, 1940), poleg valgega imena na naslovu posnecu, da vam je s tem datumom poteka na pošta. Ponovite jo praviloma, da ne vadi kot ne ustvari.

138

Hitlerjev trojanski konj

Največja ironija je, če govorijo o poštenem in nepoštenem vojskovjanju! Kajti, kar ni človeško in dobro, ne more biti pošteno—in nobena vojna ni človečanska niti dobra.

Klub temu—kakor se zdi paradoksnost in skrajno neologično—moramo priznati razliko med raznimi načini bojevanja: relativno pošteno in nepošteno bojevanje. Za vojskovjanje veljajo—oziroma so veljala!—neka mednarodna pravila in krstitev teh pravil je čakala kazenski sklepjanju miru.

Rokoborci imajo pravilo, da ne smeš suniti tekmecev v trebu; kdo prekrši to pravilo, je ravnal nepošteno in mora biti izključen iz tega sporta. Iz tega ravnanja je nastala ameriška rečenica "fair play" (poštena igra), ki se namata na vse veje sporta.

Današnja vojna v Evropi, katera sta začela v zadnjem avgustu Hitler in Stalin, je dočela drugačna od zadnje svetovne vojne ne samo na ideološki strani, marveč tudi vsled totalnega pomanjkanja "fair playja" na Hitlerjevi strani. Hitler—kakor pred njim japonski totalitarci, Mussolini, Franco in Stalin—je zmetel v koš vsa pravila za vojskovjanje in danes vodi vojno popolnoma na svoj diktatorsko-totalitarni, brezobjerni in ultrabarbarski način.

S totalitarnimi diktatorji je prišla totalitararna vojna, to je vojna s civilnimi prebivalci kakor z vojaki napadene dežele. Včasi je bila vojna omejena le na fronto, to je na kraj, na katerem sta trčili armadi skupaj; danes je drugače, kajti bojišče je postala vsa dežela in starci ter starke z otroci vred, ki so doma, so prav tako izpostavljeni bombam in kroglam iz letal, kot so vojaki na fronti.

To je pa le ena plat totalitarne vojne, kakršno uvajajo totalitarni diktatorji. Druga plat—in ne zadnja—je takтика "trojanskega konja." To so pete kolone, ki jih je Hitler zasnel po vseh deželah Evrope in Amerike—in Stalin svoje prav tako—in katere mu zdaj pripravljajo tla za invazije. Tega do danes še ni bilo in začelo se je v Španiji, kjer je peta kolona—štiri kolone so napadale mesto od zunaj, peta je pa rovarila od zunaj—dobil svoje ime.

Videli smo, kako je peta kolona norveških nacistov v zvezi z nemškimi šponi pomogla Hitlerju do okupacije južno in srednje Norveške, danes pa vidimo, kaj delajo Hitlerjeve pete kolone v Hollandiji in Belgiji—kjer streljajo holandske brambove v hrbot, razdevajo mostove in proge in vodijo Hitlerjeve letalce na cilj. In v Franciji ne bo nič bolje, morda tudi na Angleškem ne.

Angleški in francoski "imperialisti" so se v tej vojni vsaj doslej držali mednarodnih zakonov vojskovjanja; niso napadali nemških civilistov iz zraka, spoštovali so neutralnost manjših držav in nikjer niso organizirali petih kolon. Vse to so delali v svojo veliko—škodo, kajti če se samo ena stranka drži pravil, druga pa ne, tedaj je prva stranka na slabšem in končno mora podleči, ako ne izpremeni svoje takatike, da bo kas brezobjernemu sovražniku.

Demokracija je v veliki stiski, o tem ni dvojma. Rada bi se držala pravil poštenega boja, ampak sovražnik se ne ozira na pravila in zradi tega dobiva demokracija silne udarce. Če bi bili Anglezi in Francizi pogazili mednarodne zakone in prehiteli Hitlerja na Norveškem, Danskem, Holandskem in v Belgiji—bi bili danes na boljem, tako pa zdaj prihajajo tja prekasno.

Demokracija nima nikjer "trojanskega konja," ker veruje v odprt boj—pri tem pa dobiva težke udarce v hrbot. Če se pa posluži brezobjernosti in zahrnjenih načinov boja—se poniža na stopnjo pobesnelih, zverskih totalitarcev, nakar ne bo več demokracija. Najboljševje vprašanje danes je—kako daleč sreči demokracija, da ostane pri življenju kot demokracija?

Nesreča je v tem, ker so demokratične dežele zanemarile svojo obrambo, oziroma se niso nikdar pobrigale za novo obrambno oružje, ki bi bilo primereno humanitarnemu dostojanstvu demokracije. Človek z golimi rokami ni kos nobeni zveri—ini dokler so zveri v soseščini, ne bi smel noben še tako človečanski človek biti golih rok.

Današnja vojna je bridka šola za demokracijo.

Glasovi iz naselbin

Poročilo zastopnika

Sharon, Pa.—Dne 4. maja sem nenašoma zbolel in bil primoran iskat zdravniške pomoči. Zdravnik mi je naročil, da moram pet dni ostati v postelji, potem pa zopet priti do njega, da me ponovno preišče. Tako sem tudi storil in zdravnik mi je ukazal, da moram še pet dni ostati v postelji.

Kaj mislite, kakšne misli so mi rojile po glavi? Nahajamo se v najlepši dobi leta, v mesecu maju, ko se vse veseli, ko trava zeleni in ptičke žvrgole. Za moj rojstni dan so mi prijatelji, tudi nepoznani iz drugih držav poslali razna darila za moje borne dopise in me pozivali, naj še nadaljujem z dopisovanjem. Premisljeval sem že, kje bom dobil namestnika, ki bi bil priljubljen pri starih in mladih. Bil sem že vesel, ko se je pred par meseci oglašil Tone Valentinič, da bo meni nadomestil, toda pred par dnevih se je presebil na farme, ker je Tim Mill še vedno zaprt. Tonne bi bil dober namestnik, ker ljubi klobase in ljubi ženski spol, prav pakor podpisani. Pensylvanske mamice pa želijo prijavnega zastopnika.

Cital sem razna naznania in vabila na društvene veselice iz raznih naselij. Kako rad bi se jih človek udeležil, toda mi ni bilo mogoče. Povabila me je tudi Frances Novak, učiteljica tukajšnjega mladinskega krožka SNPJ, na priredbo treh krožkov za materinski dan. S tukajšnjim krožkom sta namreč sodelovala tudi krožka iz Girarda in Salema. Vsi so dobro izvedbeni, najbolj se mi je pa seveda dopadel naš domač krožek. Želi so velik aplavz, da so morali ponovno nastopiti. Gostujeta krožka ne smeta biti užaljena, če nista odnesla prve nagrade, kljub temu pa sta dobro izvršila svoje vloge. Le pogum in poglibote se v učenje ter poslušajte svoje učitelje ali učiteljice in boste mogoče še porazili Frances Novakovo. Domači krožek mi je zapeljali štiri pesmi k mojemu 75. rojstnemu dnevu. Da sem dočakal tako visoko starost, se moram zahvaliti mojemu pogumu, ker premagal sem vse težave in bil že v moji mladosti priljubljen pri starih in mladih.

Dvorano je občinstvo napolnilo od blizu in daleč. Posebno je lepo videti mladino, ki se tako lepo nagiblja k SNPJ. Cestitam srečnim staršem, ki imajo tako ubogljive otroke, da jih poslušajo. Starši mnogo žrtvujejo za svoje sinove in hčere in jih napeljujejo na pravo pot življenja, katera jih vodi do svobodne organizacije SNPJ. Ta nam jamči svobodno življenje in druge uobčnosti, ki nam spadajo po vseh človeških pravicah kot producentom vsega bogastva, SNPJ ne goji sovraštva do nikogar in do nobené konkurenčne organizacije. Zato se še bolj združimo pod njenim okriljem, da bomo res postali svobodni bratje in sestri.

Anton Zidanšek, zastopnik

O mladinskih priredbi

Sharon, Pa.—Slišal in tudi čital sem, da bo 11. maja velika mladinska priredba v tukajnjem Slovenskem domu. Ta dan so priredili trije mladinski krožki SNPJ skupno veselico s programom o priliki materinskega dneva. Te tri skupine so naš krožek št. 21 pod vodstvom Frances Novakove, krožek 7 iz Girarda in krožek 10 iz Salema pod vodstvom mra. Miheva.

Naša dvorana je bila polna občinstva kot še nikdar prej. Na to zabavo so prišli od blizu in daleč. Stiskanje rok je bilo neprenehno in veliko veselje se je čitalo na obrazih navzočih. Program je bil zelo v zanimiv, potem pa ples in prosti čas. Igral je Peršinov orkester iz Warrena.

Cital sem, da je naš dopisnik Anton Jankovich na neki zabavi klobuk zgubil. To ni nič čudnega, kajti klobuk lahko odnesne malo sapico. Moram povedati, da sem jaz na tej priredbi še celo povrnik izgubil. Pa pustimo žalo na stran.

V soboto, 11. maja, so naši mladi res pokazali, kaj zmorcejo.

jinski dvorani, na West 14. Str. in Fairfield Ave., na večer dne 20. maja. Združen s projektom ho navzoč tudi pred kratkim organizirani Negro Press Digest, štirih clevelandskih zamorskih tehnikov, in Minority Press Digest—dvih židovskih, v angleščini pisanih listov; vsi ti so skupno pod vodstvom mr. Oscarja Bana. Mr. A. T. Burch, glavni pisec uredniških člankov za Cleveland Press, bo glavni govornik pri tej večerji.

Erazem Gorske.

Novice iz Peorije

Peoria, Ill.—Namenil sem se, da zopet napišem par vrstic. V Peoriji je tako: kdor ima deло, je srečen, kdor ga nima, se pa dolgočasi. In to posebno še mladina, ki je rada vesela kakor smo bili mi v mladih letih. Toda še vedno se radi zatečemo h kakšni društveni ali pevski prireditvi.

Tako smo se 5. maja zatekli v La Salle na koncert pevskega društva Soče. Najprvo smo doma nasitili "Izo," potem pa smo šli 60-80 milj. Nič je nismo futili ne tja ne nazaj, dokler nismo bili doma. No, jaz sem bil pol radosti, tako da sploh nisem mogel zapustiti znancev in prijateljev iz mojih mladih let. Moram povedati, da se je pevsko društvo v La Sali fino poslavilo. Se zdaj mi rojti po glavi, in to posebno, ko go zapeli pesem o pomladni. Vam čestitam k vašemu petju in vaši uljudnosti. Sploh je veselje vedno prekratki.

Tako smo se 5. maja zatekli v La Salle na koncert pevskega društva Soče. Najprvo smo doma nasitili "Izo," potem pa smo šli 60-80 milj. Nič je nismo futili ne tja ne nazaj, dokler nismo bili doma. No, jaz sem bil pol radosti, tako da sploh nisem mogel zapustiti znancev in prijateljev iz mojih mladih let. Moram povedati, da se je pevsko društvo v La Sali fino poslavilo. Se zdaj mi rojti po glavi, in to posebno, ko go zapeli pesem o pomladni. Vam čestitam k vašemu petju in vaši uljudnosti. Sploh je veselje vedno prekratki.

Tudi naše društvo 489 SNPJ je priredilo veselico 26. marca, ki je še povoljno izpadla. Uspeh je pripisati način, kaj se zopet nasili. Hvala bratskemu društvu za udeležbo. Bill je načelo le en Slovenec, ki je rekel, da ga je sram, ker je sam.

Sedaj prihaja poletje in vse se veseli. Kogar veseli, lahko pride v Peorijo pogledati veliko šestmilijonsko stanovanjsko zadrugo, katero sedaj grade ob cesti South Jefferson do Cedar in Migbin st. Tam v bližini (206 McRaynolds) tudi jaz živim. Delajo s polno paro, tako da jih je veselje opazovati.

Frank Franko.

Izkušnja z muho

Cleveland, O.—Delavec, ki so nasli koristna dela v okviru WPA tekom ekonomskega preobrata, niso bili vsi graditelji cest in mostov. Na tisoče jih je prišlo iz profesionalnih in pisarniških poklicev. Da se ohranijo izurjenosti teh delavcev, Professional and Service Division of WPA operira projekte, ki prispevajo k kulturnemu napredku sosedstva. Mnogo naših rojakov je našlo zaposlenje na srednjih in visokih poklicih.

Naši ljudje, posebno skupine

od vseh slovenskih organizacij

v društvev v Clevelandu, bi morali obiskati te projekte. Naši boste mnogo, kar vas bo zanimalo na teh različnih projekti, vedenih po Professional and Service Division. Posebno vas bo zanimal projekt Foreign Language Newspaper Digest, 1270 Ontario Street, kjer člani slovenske skupine delajo pregledovali tudi krožek 10 v Ljubljani.

Naši ljudje, posebno skupine

od vseh slovenskih organizacij

v društvev v Clevelandu, bi morali obiskati te projekte. Naši boste mnogo, kar vas bo zanimalo na teh različnih projekti, vedenih po Professional and Service Division. Posebno vas bo zanimal projekt Foreign Language Newspaper Digest, 1270 Ontario Street, kjer člani slovenske skupine delajo pregledovali tudi krožek 10 v Ljubljani.

Naši ljudje, posebno skupine

od vseh slovenskih organizacij

v društvev v Clevelandu, bi morali obiskati te projekte. Naši boste mnogo, kar vas bo zanimalo na teh različnih projekti, vedenih po Professional and Service Division. Posebno vas bo zanimal projekt Foreign Language Newspaper Digest, 1270 Ontario Street, kjer člani slovenske skupine delajo pregledovali tudi krožek 10 v Ljubljani.

Naši ljudje, posebno skupine

od vseh slovenskih organizacij

v društvev v Clevelandu, bi morali obiskati te projekte. Naši boste mnogo, kar vas bo zanimalo na teh različnih projekti, vedenih po Professional and Service Division. Posebno vas bo zanimal projekt Foreign Language Newspaper Digest, 1270 Ontario Street, kjer člani slovenske skupine delajo pregledovali tudi krožek 10 v Ljubljani.

Naši ljudje, posebno skupine

od vseh slovenskih organizacij

v društvev v Clevelandu, bi morali obiskati te projekte. Naši boste mnogo, kar vas bo zanimalo na teh različnih projekti, vedenih po Professional and Service Division. Posebno vas bo zanimal projekt Foreign Language Newspaper Digest, 1270 Ontario Street, kjer člani slovenske skupine delajo pregledovali tudi krožek 10 v Ljubljani.

Naši ljudje, posebno skupine

od vseh slovenskih organizacij

v društvev v Clevelandu, bi morali obiskati te projekte. Naši boste mnogo, kar vas bo zanimalo na teh različnih projekti, vedenih po Professional and Service Division. Posebno vas bo zanimal projekt Foreign Language Newspaper Digest, 1270 Ontario Street, kjer člani slovenske skupine delajo pregledovali tudi krožek 10 v Ljubljani.

Naši ljudje, posebno skupine

od vseh slovenskih organizacij

v društvev v Clevelandu, bi morali obiskati te projekte. Naši boste mnogo, kar vas bo zanimalo na teh različnih projekti, vedenih po Professional and Service Division. Posebno vas bo zanimal projekt Foreign Language Newspaper Digest, 1270 Ontario Street, kjer člani slovenske skupine delajo pregledovali tudi krožek 10 v Ljubljani.

Naši ljudje, posebno skupine

od vseh slovenskih organizacij

v društvev v Clevelandu, bi morali obiskati te projekte. Naši boste mnogo, kar vas bo zanimalo na teh različnih projekti, vedenih po Professional and Service Division. Posebno vas bo zanimal projekt Foreign Language Newspaper Digest, 1270 Ontario Street, kjer člani slovenske skupine delajo pregledovali tudi krožek

Novice z starega kraja

Primorja

delita adaptacija ceste
Gorice do Postojne

Gorica, aprila 1940. — Že delj je, kar so začeli z deli na ki pelje iz Gorice po Vipavski dolini do Postojne. Na odgovor je adaptacija ceste že govorila. Pri delih je zaposleni tudi domačinov iz okoliških vendar uprava ne zaposli več enega iz posamezne družine. Lijaku, pod Osekom in pripravljal je cestna uprava odločil domačih posestnikov srednja zemljišča, kjer bodo stanovali poslopja s liknimi za cestarje. Nekateri te ceste so bili zadnje črte obupnem stanju in je bil dan, da so se merodajni odločili za temeljito popravilo.

Osanske okolice

Postojna, marca 1940. — V osanki dolini je vedno dovoljen, ki so vredni, da jih zelimo. Med tem ko nestrpratikujemo izida razprave o izostenem umoru, ki je bil sko leto razkrinkan v naši, smo doživeli drugo senzacijo. Pred kratkim je bilo aretiralo mladenečev, ki so drznali ostaviti se po robu domačemu selju. Trije izmed njih, in sicer Pupis Anton, Adam Anton in mladenci iz sosednjega Kapeša St. Petru so bili postavljani pred tržaško konfinacijsko komisijo. Pupis Anton, ki je bil že konfirman, nato pa pa je bil amnestij, je bil sedaj na 4-letna konfinacije v pravice do amnestije, Adam Anton je dobil 2 leti konfinacije, denični doma s Kala pa eno

ostal delavec iz večjih austrijskih podjetij

Prst, aprila 1940. — Po groznesreči, ki se je pripetila vniku pri Raši, je ravnatelj odustalo okoli 1500 delavcev, po večini domačine iz bližnjih krajev, to pa zaradi tega, se udaje morajo v jami državnih predpisov za varnost delavcev, katere so doslej zanemarjali. Zato pa ne more več toliko delati v rudniku.

Tudi v Trstu in sicer v novimeriji mineralnega olja pripravljajo "Aquila" so začeli v vsem odpuščati slovenske delavce, ker niso vpisani v fašistične stranki.

Trgovina

Prst, — Dne 8. aprila t. l. so dirali slovenskega trgovca v Rudolfovi Bidovcovi obenem nekem Lüdigjem Samuelom. Tudi so jima, da so poskrili koljino mila in ga niso deli predravati strankam. Toda tri dni pozneje sta bila oba osušena in izpuščena, ker nizakrivala nobenega prestop proti zakonu. Kljub temu pa oblast zaprla Bidovčeve trgovine za mesec dni.

Ski premog bodo prehrabili za kok

Teden so v plinarni v Padovici zaznali raški premog, če je pogosto iz njega napraviti kok. Ko je znano, delajo kak le izkorovrednih vrst premoga. Za torej ni pripraven vsak premoč. Kok je danes v topilništvu važna in neobhodna surovina in z ozirom na visoko stopnjo industrije, ki zahteva vse te kovin, je njegova uporaba velika. Tudi Italija se je na rešitev tega problema se je celo vrgla na to, da bi premoga, ki ga pridobiva na tem teritoriju, proizvajala v beneči. Po dolgih poskusih je posrecilo napraviti iz raškega premoga dobro kvaliteto, ki le v malem zaostaja za slišimi. Pomembno je, da premog Sardinia (Sulcis in Barca) ni dal bog več dobro uporabljati. Sedaj delajo na tem, da bodo raški premog uporabljati za izdelovanje koka. Načrt raškega premoga pa bodo uporabljati lignit in ostale vrste premoga.

Načrt je konj na Pivki. Peter na Krasu, aprila

1940. — Kaj takega pa se še ni zgodilo pri nas kot sedaj, namreč, da bi ostali naši kmetje spomladsi brez konj. Nenaden in izreden dvig cen konjem — naj pri tem pripomnimo, da je neki kmet prodal par res lepih konj za 14,000 lir (štirinajst tisoč lir) — in veliko povprašjanje po njih, vse to je marsikoga napotilo, da je konje, ki jih je sicer vzdrževal za svojo domačo uporabo, prodal. Vsak je pri tem računal samo na to, kako lepo vsoto bo zaslužil pri izkuščku. Medtem pa je nastal začetek uvoza konj iz Jugoslavije, ki je bil prej izredno velik in raznovrsten. In tako so naši kmetje sedaj na pomlad, ko vsak še manjši posestnik tako nujno potrebuje živino, ostali brez konj. Cene se še vedno dvigajo, povpraševanje po konjih je vedno bolj živahnno, konj je pa čim dalje manj.

Velik požar v Izoli

Trst, aprila 1940. — Pred nekaj dnevi je v tovarni za mesne izdelke "Arrigoni", ki ima svoje objekte v Izoli nastal požar večjega obseg. Požar je nastal v dvonadstropni stavbi, kjer pravljajo konzerviranje rib. O požaru so bili takoj obveščeni tržaški gasilci, ki so prihitali na kraj nesreče z vsemi gasilnimi pripravami, vendar je bilo delo otežko, ker je pihala močna burja. V tovarni se je nahajalo 800 stotov rib, ki jih je požar uničil. Prav tako so uničeni vsi stroji in lehekaj malega so mogni rešiti. Skodo ceni je na en milijon lir. Ko je ogenj končal svoje delo, je ostalo od velikanke stavbe, ki obsega 600 kv. metrov, le ogrodje. Zaradi te nesreče je bilo postavljeno 2,000 delavcev in uradnikov na cesto. Toda, kakor pišejo, oblasti so se pobrigale, da jih bodo takoj zaposlike, tako da ne bodo ostali brezposejni.

Glasovi iz naselbin

(Nadaljevanje z 2. strani.)

dekle, ki naj bi postala njegova družica.

Solo je končal in treba je bilo v lemenat. Treba se je bilo odločiti: če gre v lemenat, mora pozabiti na vse slabosti, Nacetu pa je rogovalila okrog srca lepa ljubica, ki ga je tako zmotila, da se ni odločil za duhovna. Je bilo tako kakor tista pesem:

Ni veče lumperije kot je študentovska.

Nek študent je dekli ljubil, ljubil jo je prav zvesto.

Svoji mamci je obljubil,

da bo novo mašo bral;

svoji dekli pa je obljubil,

da ga gvišno bo vzel.

Pristoja pa tudi pesem:

Sem misil študirat,

sem misil bit far,

pa mi je ljubeča vbranila:

moj fantič nikar!

In tako je tudi Nace izpolnil obljubo ljubici, ne pa očetu in materi. Oženil se je in postal študent, ki je značilno živel v Padovici.

Ko je značilno živel v Padovici, je bil tudi zastopnik počasne zavarovalnice Banke Slavije v Pragi. Bil je blagajnik predmestnih šrang, imel priljubljene dohode in lepo živel s svojo izvojenko. Stanoval je na Svetiški cesti. Dostikrat sem bil z očetom pri njem in vselej mi je dal deseticno, njegova žena pa se kave in bele štruce.

Imela sta hči Zofi in sina Milana. Ko je Milan napravil višje šole, je umrl. Tudi Zofi se je izstudišala in kasneje omogočila z oficirjem Rusom v Grosupljiju.

Anton je bil ubit v svetovni vojni, o

na pa je umrl pred petimi leti.

Ko so živel doma že vsi skupaj, je stric Nace prisel večkrat

z družino k očetu in materi in

jima prinesel kak priboljšek kot povračilo za šolanje. Sosedje in

tudi bratje so ga vikali. Svojo

družino je tudi večkrat pustil

pri starših. Kasneje si je pri

svojem bratu Jožetu oskrbel so

bobo, katero je dal lepo poslikati.

V njej so stanovali ob počitnicah.

Takrat sem tudi jaz rad

Tank za prevažanje olja, lastnina zadružnega podjetja v Phillipsburgu, Kans.

Anton Pritekel. Sedeli smo v veliki sobi, pred nami na mizi pa velika steklenica dobre kapljice. Takrat sem tudi jaz rad

tja zahajil, da so me odrivali, ali stric me je rad imel in mi večkrat stisnil desetico. Sploh je imel rad vse otroke bratov. Ko mi je bilo devet let, kateri tudi moj bratranec, je bila firma v Šentjurju. Pa so nasprosili strica Naceta, da nama je bil birmanski boter. Dobro se spominjam, kako je bilo ob birmi vse okinčano, vse v mlajih in zastavah. Zunaj cerkvene ograje je bil postavljen oder, s katerega je stric-boter govoril, ne vem pa o čem. Po opravljenih ceremonijah smo šli v goštinstvo v Škatrnatemu Simonečiu. Imeli smo posebno sedež nad trgovino. Z namji so bili Nacetovi bratje in sestre in vsi smo bili dobro pogosčeni. Z bratrancem Tonetom sva kar tekmovala, kdo zna lepe piskati na orglice; ogledovala in primerjala sva sveta petronarska srebrna katera, katera je večji. Tudi služič sva imela polno ruto. — Ah, kje so sedaj tisti lepi dnevi! ... (Moj bratranec Tone je velik posnekstnik v Štepanji vasi pri Ljubljani. Obiskal sem ga 1. 1937.)

Stric Nace nas je večkrat obiskal. Hodil je z drugimi loveci v naše gozdove na lov, toda kar je ustrelil, je moral oddati zakupnikova lova. Kasneje je sam kupil lov Šentjurške in grosupljanske občine (o tem več enkrat pozneje). Tako si je stric dobro pomagal s službo v Ljubljani. Pred 45 leti je bil v Grosupljem na drobno prodan grad Brinski. Kupil ga je moj stric s poslopjem in vsehi bližnjimi njivljami in se tja kmalu preselil z družino. Hodil je še nekaj časa z vlastnikom v Ljubljano v službo, kasneje pa je bil penzioniran. Red bi odgovoril vsakemu, ki mi je pisal, toda sem tako zapovedoval staro sadno drevje z mladim. Marsikščno sadno drevesce sem mu tudi jaz pripeljal iz Ljubljane. Grad in druga poslopja je tako uredil, da je imel lahko več rajhenikov, seveda največ železniških uradnikov s postajo. Imel je tudi vrtnarja, ki je obdeloval gredice in gojil najlepše cvetlice.

Kot sem že omenil, je stric umril sin v mladost, hči Zofi pa je poročila z oficirjem Rusom. Kmalu je stric tudi žena umrla in pričel je samotarist kot dobro situiran penzionist. Kratkočas je se z najemniki. Iz hleva je napravil veliko sobo za trgovino, s katero se je nekaj časa sam pečal, potem pa oddal v najem neki lepi Polonec. Prisij je kupoval vse potrebno in tudi je hodil k nji. Pa se je zgodilo, kot pravi tista pesem: "Kako brea okrog mojega srca ta Polon — Polončica". Zajubil se je v lepo, mlado Polonco. Ona si je mislila: Grad je grad in on je še tudi redelčičen dečko. Poročila sta se in Polonca mu je porodila hčerkko in sinčka, ki sta zdaj moja bratranca, kakor tudi živečega Jerryja in Franka Okoroma.

Moj stric Nace je umrl leta 1918. Pokopan je na Grosupljem. Ko sem se leta 1920 tam mudil, sem tudi takoj došel na pokopališča, v kateri mirno počiva. Njegova žena Polonca je s sinom in hčerko še vedno v gradu. Tudi ne sem takrat obiskal. Bratranec in sestrična sta bila še mlada. Polonca pa me ni poznašla in tako sem šel naprej kot ne poznam. Leta 1937 sem jih zapisal v Šentjurju.

Domčini so večinoma pomešani z indijanskim krvjem. Med sabo skoraj vedno Guarani govorijo in nekateri španščino niti ne razumejo. Od kar sem jaz

tukaj, je vedno več belokozjev in malokrat vidimo Indijance.

Industrije tudi še nimajo. Kar

je, je v rokah Američanov in drugih tujcev; oboji imajo nekaj tovar. Tukajšnji Indijanci so treh rodov, ki govorijo vse svoj jezik. So bolj rujave politi kot v Združenih državah in imajo bolj tanke lase. Dekleta so prikupljiva in imajo načelne pravice. Naseljeni so večinoma v Chaucu pri meji Brazilije.

Tukaj, kjer jaz živim, je majno mesto, ki steje samo 300 hiš. Glavno mesto Asuncion, 60 milij od tukaj, steje 250,000 prebivalcev; Vila Rica, 50 milij od tukaj, 75,000 ljudi. Kakih 20

milij od tukaj so majhna mesta z okrog 2000 prebivalcev.

Ko sem prost, pohitim na farmo, kjer imam tudi nekaj živali. Tako mi je čas prekratek. Prinesel je očetovo sliko, katera sem solzni oči ogledoval. Prinesel je tudi očetovo dnevnik, v katerega si je zapisoval važnejše dogodke — kdaj se je oženil, kdaj se je kdo rodil, koliko je izdal za to, koliko za ono, kdaj je kupil grščino itd. Stanko je rekel, če bo mogeče, bo tudi on tako delal, ker je zanimiva zgodbina za poznejše robove. Dostavil je, ako bi ne imel tega očetovega zapisa, ki nič ne vedel. Vesel je bil tega, obenem pa tudi žalosten, ker ni bilo očeta med nami.

Mati Polonca je poslala sina Stankota v Zagreb, da se tam izloža za živinodravnika. Ce se ne motim, je sedaj star 24 let in je živinodravnik na Grosupljem, kjer okoliškim kmetom pomaga zdraviti živilo. Mati je tudi hči izšolala za knjigovodnico, katera delo je leta 1937 opravljala v Štepanji tovarni za vrvi. Žal mi je, ker se nisva mogla nič pogovoriti. Ko sem bil tam, je bila ona na delu. Samo srečala sva se, ko je šla v tovarno, toda se nisva poznašla. Mati mi je rekla, da se bo hči omogočila z bratom pisateljem Louisom Adamicom. Ce se je to že zgodilo ali ne, nem. Videl sem obo na slikah, ki so bile snete, ko sta ob šolskih počitnicah obiskala razna mesta po Evropi. Anton Valentinci, 262.

Pismo iz Južne Amerike
Sapucay, Paraguay. — Priljubeno vam pošiljam ček za \$2.16 za podaljšanje Prospective.

Rad bi odgovoril vsakemu, ki mi je pisal, toda sem tako zapovedoval staro sadno drevje z mladim. Marsikščno sadno drevesce sem mu tudi jaz pripeljal iz Ljubljane. Grad in druga poslopja je tako uredil, da je imel lahko več rajhenikov, seveda največ železniških uradnikov s postajo. Imel je tudi vrtnarja, ki je ena posušila. Ampak druge stvari, kot grozdje, oranže, grape fruit, banane in dosti drugih sadja, vam še neznanega, boste pa lahko pri meni dobili. Med tem časom se bom pa tudi s figami preskrbel, ker hitro rastejo. In ko bo highway dogovorjena in ce bi res semkaj prišla, povabim tudi Franča Barbica z njegovim Harmonikom, kakor tudi Louisa Adamicha, ki naj s sabo vzame dosti papirja, ker pot je dolga in bo lahko dobiti napisal.

Na zadnji moj dopis sem prejel več pisem, toda ne morem vsem odgovoriti — naj mi oproste. Nekateri so mi pisali, da bi tukaj ustanovili slovensko kolonijo. Vsem tem svetujem, naj se informirajo pri paragvajskem konzulatu v Washingtonu, če bi tukajšnja vlada dopustila ustanovitev večje kolonije in dala brezplačno zemljo našim ljudem. Zemlja je priljubljen dobro povsod, če ni za drugo, pa za pašnike. Prerije tukaj še nisem videl kakor v U. S. A. Ja, mrčesa pa je tudi tukaj dobiti, dasi so mraje-potovalki vedno na delu, vendar ga ne morejo premagati z univerzitetom.

Domačini so večinoma pomešani z indijanskim krvjem. Med sabo skoraj vedno Guarani govorijo in nekateri španščino niti ne razumejo. Od kar sem jaz tukaj, je vedno več belokozjev in malokrat vidimo Indijance. Industrije tudi še nimajo. Kar je, je v rokah Američanov in drugih tujcev; oboji imajo nekaj tovar. Tukajšnji Indijanci so treh rodov, ki govorijo vse svoj jezik. So bolj rujave politi kot v Združenih državah in imajo bolj tanke lase. Dekleta so prikupljiva in imajo načelne pravice. Naseljeni so večinoma v Chaucu pri meji Brazilije.

Tukaj, kjer jaz živim, je majno mesto, ki steje samo 300 hiš. Glavno mesto As

KNUT
HAMSUN

GLAD

Poslovenil
FRAN ALBRECHT

In čisto nasprotno svojemu trdemu sklepu, ranjen, mesto da bi bil hladen in pososen, nemirem in užaljen, sem pričel govoriti o nebitstvenih stvareh; uničuoča beseda ni prišla, moje misli so se izkazale kot sile ubožne.

Zakaj ne pove jasno in določno, naj vendar že odidem? sem vprašal. Da, da, zakaj ne? Saj ni imelo smisla ženirati se. Mesto da me opozarja, da se služkinja skoro vrne domov, bi lahko rekla takole: Zdaj glejte da izgine, kajti jaz grem po svojo mater in nočem, da me spremjam na cesti. Na to da se mislila ni? O pač, ravno na to je mislila; to mi je takoj bilo jasno. Saj ni treba bog ve česa, da me privede na pravo sled; že sama kretinja in način, kako je prijela za plašč in ga nato spet odložila, me je preveril. Kakor rečeno, jaz imam često slutnje. In prav za prav: saj niti ni bilo toliko blaznosti v tem . . .

"Ali bog nebeški, odpustite mi že vendar to besedo! Saj mi je ušla kar tako!" je vzkljnila. A zmerom je še stala mirno in ni prišla k meni.

Bil sem neupogljiv in sem nadaljeval. Blebel sam kar naprej vzlje mučni zavesti, da jo dolgočasim, da nobena mojih besed ne zadeve v živo in vendar nisem območnik! Prav za prav — če se natančno preudari — ima človek lahko dokaj občutljivo kožo, ne da bi moral biti ravno blazen; bi misli jaz; narave so, ki se hranijo z malenkostmi in umro zavoljo ene same trde besede. In nato sem ji dal umeti, da sem jaz ena takšnih narav. Stvar je namreč ta, da je siromaštvo v meni izvestne sposobnosti poostrovalo tako zelo, da mi delajo naranosti neprilike, da, zagotavljamo vas, naranost neprilike, žalibog. A to je imelo spet svoje prednosti; v marsikaterih položajih mi je že pomagalo. Inteligentni siromak je mnogo finjejši opazoval nego inteligentni bogataš. Siromak se okrene pri sihernem koraku, ki ga napravi, nezaupljivo prisluškuje vsaki besedi, ki jo čuje od ljudi, ki jih sreča; vsak korak, ki ga napravi, nalaga zategadelj njegovim mislim in čuvstvom posebno nalogo in opravilo. Njegovo uho sliši in občuti finejše, izkušenejši človek je, njegova duša je polna opekin . . .

In dolgo sem govoril o opekinah, ki jih ima moja duša. Ampak čim daje sem govoril, tem nemirnejša je bila; navsezadnjem je vzkljnila parkrat brezupno: "Moj bog!" in je pri tem vila roke. Dobro sem videl, da jo mučim, nisem je hotel mučiti, a vendar sem delal to. Slednjič sem menil, da sem ji v grobih potekah povedal najnujnejše, kar sem ji bil imel povedati; njen obupani pogled me je ganil in vzkljuknil sem:

"Zdaj pojdem! Zdaj pojdem! Ali ne vidiš, da mi leži roka že na kijuki? Zdravstvujte! Pozdravljeni, vam pravim! Saj bi mi pač lahko kaj odvrnil, če vam dvakrat pravim pozdravljeni in sem ves pripravljen, da odidem. Saj vas ne prosim, da bi vas smel še kdaj videti, ker bi vas to mučilo; ampak povejte mi: Zakaj me niste pustili pri miru? Jaz vam vendar nisem prišel na pot, kaj? Čemu se hipoma obračete od mene, ko da me niti več ne poznate? Zdaj ste me tako čisto raztrgali, da sem bednejši nego kdaj prej. Veliki bog, saj jaz vendar nisem blazen, to veste prav dobro, če pomislite, da mi prav nič ne manjka. Tak pride vendar in dajte mi roko! Ali pa mi dovolite, da pridem jaz k vam! Ali smem? Nič žalega vam ne storim, samo za hip bi rad pokleknil pred vas, tja na tla pokleknil pred vas, samo za hip; ali smem? Ne, ne, potem ne storim tega, saj vidim, da vas je strah; ne

(Dalje prihodnjih)

bom storil tega, ne bom storil, ali ališite? Moj bog, čemu ste tako prestrašeni? Saj stojim čisto pri miru, še ne gamem se pe. Šamo za hip bi pokleknil na prepogo, ravno tamle, na rdeči roži pri vaših nogah. Ampak prestrašili ste se; zato sem obstal tu. Ne koraka nisem napravil, ko sem vas prosil to, kajne? Prav tako nepremično sem stal kakor zdaj, ko vam kažem mesto, kamor bi bil pokleknil, tamle na rdeči roži na prepogo. Še s prstom je ne počaš, še pokazati ne maram nano; opustil sem to, da bi vas ne prestrašil, samo pokimam in pogledam tja — tako! In prav dobro veste, katero rožo mislim, a mi nočeta dovoliti, da bi pokleknil tam, strah vas je pred mano in zato se mi ne upate bližu. Ne razumem, kako vam je moglo dopustiti srce, da ste me nazvali blazneg! Kajne? Ali mar več ne mislite tako? Nekoč poleti — zdaj je že davno temu — tedaj sem bil blazen; delal sem preveč naporno in pozabil hoditi opoldne pravocasno k obedu, če sem imel preveč misli. To se je dogajalo dan za dan; saj bi bil moral misliti na to, toda vedno sem pozabil. Bog nebeški vedi, da je res! Živ ne pojdem odtod z mesta, če lažem! Tu torej vidite, kakšno krivico mi delate. Ni se zgodilo iz pomanjkanja, saj imam kredita, veliko kredita pri Ingebetru in Gravesenu, večkrat sem imel tudi dovolj denarja v žepu in si vlcic temu nisem kupil jedi, ker sem pozabil. Ali me slišite? Ničesar ne rečete, ne odgovorite, ne stopite stran od kamina, kar stojite in čakate, da bi odšel . . ."

Prišla je hlastno k meni in mi ponudila roko. Poln nezaupanja sem se ozrl vanjo. Jeli pa tudi storila to z lahkim srcem? Ali je storila samo, da bi se me iznenabila? Ovila mi je roke krog vratu, v ocem so ji stale soize. Stal sem nemprečno v zrl nano. Ponudila mi je svoja usta; nisem ji mogel verovati; čisto gotovo se je žrtvovala — to je bilo samo sredstvo, da bi pospešila konec.

Dejala je nekaj, kar je zvenelo nekako kot: "Saj vas imam vseeno rada!" Zelo tih in nezacinčeno je dejala to, nemara nisem prav slišal, mogoče, da ni rekla bač teh besed; a vrgla se, mi je s silo na prsi, objela me za kratki hip z obema rokama krog vratu, stopila na prste, da me je lahko dosegla in je ostala tako nemara celo minutu.

Bal sem se, da se morda sili, pokazati mi to nezacinčen in sem rekel:

"Kako ste zdaj lepa!"

Drugač ne sem rekel. Z vso silo sem jo objel, stopil nazaj in odšel s hrbotom protim vratom. Ona pa je ostala znötaj.

ČETRTO POGLAVJE

Prišla je zima, ostra, vlažna zima, skoro brez snega, meglenja, mrka, vekovečna noč, brez vsakega vetra ves ta dolgi teden. Plin je gorel po cestah skoro ves dan, pa vendar so ljudje v megli zadevali drug v drugega. Vsi glasovi, zvonenje cerkvenih zvonov, kraguljični fijakarski konj, človeški glasovi, udarci kopit — vse je zvenelo tako ubito in rezko v tem gostem zraku, ki je legal med vse in preko vsega. Teden za tedenom je minil, vreme pa je bilo in ostalo isto.

Se vedno sem bival tam doli v Domovini. Vse tesneje sem bil privezan na to gostilno, to prenočišče za potnike, kjer sem našel pribežališče vzlje svoji propasti. Denar je bil že davno porabljen in vendar sem ostal na tem mestu, kakor da imam kako pravico do tega in da spadam tja. Gospodinja ni še ničesar rekla, a vendar me je mučilo, da ji nisem mogel plačati. Tako so minuli trije tedni.

(Dalje prihodnjih)

Gorje je sedelo na tleh ko trasto dete in vzpenjalo roke.

Opkar se je polagoma občil in počasi odšel ven. Zdaj je mati tih, neutolažive zajokala.

Ko so se zbudili otroci, si je obrisala solze, predstavljajoč si, da se hčerka povrne in bo spet vse, kakor je bilo, da si punca zjutraj med česanjem spet zapoje svojo pesemo: "Želo dekle, želo travo čez gračinsko je dobravo," kar jo ona ošrkne: "Molila bi rajšči!" — Vendar pa ji je prav za prav všeč, da dekle prepeva, da je vesela in zdrava; huje bi bilo, če ne bi prepevala, če bi hiralna in bolcha!

"Se povrni?" je vprašala sama sebe in gledala z okna, če že gre.

Pretekel je žalostni teden in Janoušek, ki z nikomer ni spravil, je začel nenačno in silovito:

"Ce se povrne, jo spodim! Nečete ne sprejemem nazaj. Da, če bi zvedel, da kje služi in potem takem ni zbežala z njim, s tem tatinškim hlapcem, to bi bilo drugo."

In Janouškova je rekla: "Saj najbrž služi."

"Meni? Bi bilo dobro. Prav

mogoče, da služi. Kakor sestra Ana; ta se nam je tudi lepega dne zgubila in gie, če leta se je oglašila . . ."

Sedeč sredi otrok sta drug drugemu vnemala upanja. Postajalo jima je očitno laže.

"Saj tudi ni mogoče, da bi hodili kar tako skupaj. Ne, ni mogoče, da bi se bila kar tako spozabila. Ne verjamem," je pravila opkarica. "Zagotovo kje služi."

"Bog daj! Tudi meni se dozvede tako."

"Ah da," so pravile opkarice, "človek niti ne ve, čemu vreja deco."

"No, vsak ima svoje srečko. Opekarji pa so odgovarjali: Vsak ima pač svojo usodo, ki se ji nihče ne ogne, pa če bi se še tolrik postavil na glavo."

Videli so le korak predse in niso imeli hrépenjenja gledati dalj. Njihovi dnevi so se vleki drug za drugim in bili napolnjeni z mastno in težko zemljo ter z ostrostjo rdečih opek. Sledili so si enolično in prinašali pod svojo težo le borne jed in trenutke vroče sreče, ki so jo preživili v nočeh s svojimi ženami med prvim in drugim verzom svojega ilovnatnega sna: malo gorke slasti, iz katere so

Janouškova Franca
je pobegnila

(Odlomek iz romana "Samotni Krešči")

Janouškova je prala, pomivala, drgnila posodo s pšenkom, da bi se svetila, in pomagala pri opkarjih, da bi še kaj prislužila za rodilino kakor vseje, kakor pred letom in pred tednom. Ali če je pred letom in pred tednom čutila smisel svojih dolžnosti, je zdaj tjavljandem vstajala s svojo postelje in budila moža: "Vstan, svetlo je že!"

Sedel je na slamnjačo in šel končno v perlu k oknu; gledal je skozenj, kakor bi zgubil nit. "Na kaj misliš?" je vprašala ženo, ko jo je viden stati in povečani roki pri peči.

Ni odgovorila in Janoušek se je približal z drsečimi korki. Stači je pri njej nsenkrat majhen in ostarel.

Stalo sta, tu roditelja, ki jim je pobegnil otrok.

"Bila je tako majhna in priljubna," je rekel s težkim glasom. "Misliš sem, da pojde v mestno in se omogoči nekoč s poštenim človekom."

"Mensi? Bi bilo dobro. Prav

može, da služi. Kakor sestra Ana; ta se nam je tudi lepega dne zgubila in gie, če leta se je oglašila . . ."

Sedeč sredi otrok sta drug drugemu vnemala upanja. Postajalo jima je očitno laže.

"Saj tudi ni mogoče, da bi se bila kar tako spozabila. Ne verjamem," je pravila opkarica. "Zagotovo kje služi."

"Bog daj! Tudi meni se dozvede tako."

"Ah da," so pravile opkarice, "človek niti ne ve, čemu vreja deco."

"No, vsak ima svoje srečko. Opekarji pa so odgovarjali: Vsak ima pač svojo usodo, ki se ji nihče ne ogne, pa če bi se še tolrik postavil na glavo."

Videli so le korak predse in niso imeli hrépenjenja gledati dalj. Njihovi dnevi so se vleki drug za drugim in bili napolnjeni z mastno in težko zemljo ter z ostrostjo rdečih opek. Sledili so si enolično in prinašali pod svojo težo le borne jed in trenutke vroče sreče, ki so jo preživili v nočeh s svojimi ženami med prvim in drugim verzom svojega ilovnatnega sna: malo gorke slasti, iz katere so

može, da služi. Kakor sestra Ana; ta se nam je tudi lepega dne zgubila in gie, če leta se je oglašila . . ."

Sedeč sredi otrok sta drug drugemu vnemala upanja. Postajalo jima je očitno laže.

"Saj tudi ni mogoče, da se bila kar tako spozabila. Ne verjamem," je pravila opkarica. "Zagotovo kje služi."

"Bog daj! Tudi meni se dozvede tako."

"Ah da," so pravile opkarice, "človek niti ne ve, čemu vreja deco."

"No, vsak ima svoje srečko. Opekarji pa so odgovarjali: Vsak ima pač svojo usodo, ki se ji nihče ne ogne, pa če bi se še tolrik postavil na glavo."

Videli so le korak predse in niso imeli hrépenjenja gledati dalj. Njihovi dnevi so se vleki drug za drugim in bili napolnjeni z mastno in težko zemljo ter z ostrostjo rdečih opek. Sledili so si enolično in prinašali pod svojo težo le borne jed in trenutke vroče sreče, ki so jo preživili v nočeh s svojimi ženami med prvim in drugim verzom svojega ilovnatnega sna: malo gorke slasti, iz katere so

može, da služi. Kakor sestra Ana; ta se nam je tudi lepega dne zgubila in gie, če leta se je oglašila . . ."

Sedeč sredi otrok sta drug drugemu vnemala upanja. Postajalo jima je očitno laže.

"Saj tudi ni mogoče, da se bila kar tako spozabila. Ne verjamem," je pravila opkarica. "Zagotovo kje služi."

"Bog daj! Tudi meni se dozvede tako."

"Ah da," so pravile opkarice, "človek niti ne ve, čemu vreja deco."

"No, vsak ima svoje srečko. Opekarji pa so odgovarjali: Vsak ima pač svojo usodo, ki se ji nihče ne ogne, pa če bi se še tolrik postavil na glavo."

Videli so le korak predse in niso imeli hrépenjenja gledati dalj. Njihovi dnevi so se vleki drug za drugim in bili napolnjeni z mastno in težko zemljo ter z ostrostjo rdečih opek. Sledili so si enolično in prinašali pod svojo težo le borne jed in trenutke vroče sreče, ki so jo preživili v nočeh s svojimi ženami med prvim in drugim verzom svojega ilovnatnega sna: malo gorke slasti, iz katere so

može, da služi. Kakor sestra Ana; ta se nam je tudi lepega dne zgubila in gie, če leta se je oglašila . . ."

Sedeč sredi otrok sta drug drugemu vnemala upanja. Postajalo jima je očitno laže.

"Saj tudi ni mogoče, da se bila kar tako spozabila. Ne verjamem," je pravila opkarica. "Zagotovo kje služi."

"Bog daj! Tudi meni se dozvede tako."

"Ah da," so pravile opkarice, "človek niti ne ve, čemu vreja deco."

"No, vsak ima svoje srečko. Opekarji pa so odgovarjali: Vsak ima pač svojo usodo, ki se ji nihče ne ogne, pa če bi se še tolrik postavil na glavo."

Videli so le korak predse in niso imeli hrépenjenja gledati dalj. Njihovi dnevi so se vleki drug za drugim in bili napolnjeni z mastno in težko zemljo ter z ostrostjo rdečih opek. Sledili so si enolično in prinašali pod svojo težo le borne jed in trenutke vroče sreče, ki so jo preživili v nočeh s svojimi ženami med prvim in drugim verzom svojega ilovnatnega sna: malo gorke slasti, iz katere so

može, da služi. Kakor sestra Ana; ta se nam je tudi lepega dne zgubila in gie, če leta se je oglašila . . ."

Sedeč sredi otrok sta drug drugemu vnemala upanja. Postajalo jima je očitno laže.

"Saj tudi ni mogoče, da se bila kar tako spozabila. Ne verjamem," je pravila opkarica. "Zagotovo kje služi."